

DAN PLEȘA

**Povești de dragoste
și neputință**

Cuprins

Un măr pe zi.....	7
Războiul sfârșitului galaxiilor.....	11
Marele Pârjol.....	15
<i>Red herring</i>	19
<i>Love story</i>	23
La capătul drumului.....	29
Astăzi, de ziua ta.....	37
Lumina verde.....	41
În temnița ta.....	51
Cele mai bune decizii se iau atunci când te privești în ochi, neînfricat.....	53
Cel mai puternic om din lume.....	55
Ruptura.....	57
NCR.....	75
Atunci.....	79
Tristețea care se duce repede.....	81
Victima perfectă.....	87
Trebuie să înțelegi.....	93
După douăzeci de ani.....	97
Punct.....	99
Strălucirea.....	105
Visul lui Andrei.....	119

Un măr pe zi

Ca orice student, pe vremea aceea mâncam prost. Hamburgări, șaorme, sendvișuri. Popcorn și chipsuri. Parizer, mititei și crenvurști. Calorii din alcool. Ar fi trebuit să fiu gras cu acest regim alimentar, însă faptul că mâncam rar, precum și faptul că eram tânăr, mă ajutau să îmi păstrez silueta. Cu puținii bani pe care-i primeam de acasă puteam să plătesc chiria, mi-ar fi ajuns și de un regim alimentar mai variat dacă aș fi fost mai ordonat. Sau dacă nu mi-ar fi plăcut atât de mult să ies prin cluburi.

În sfârșit reușisem să o aduc pe Andreea la mine și să rămână peste noapte. Asta presupusese înainte să ieșim în club și o investiție în lichioruri, care o amețiseră puțin și îi adormiseră inhibițiile. Adormiserăm după patru, după ce făcuserăm sex în toate pozițiile pe care ni le putuserăm imagina. Fantezia mea era la fel de mare ca și mobilitatea ei. Eram tineri și la început. Când ne-am trezit pe la douăsprezece, aveam amândoi o foame de lup. I-am oferit Andreei niște parizer cu muștar. Niște pâine veche, dar care se mai putea mânca. A făcut o față de parcă i-aș fi pus un căcat în farfurie. „Nu pot să mănânc așa ceva. Plec acasă“. Mai aveam

chef de ea. Și știam că, dacă pleacă atunci, o să fie greu să o aduc din nou la mine. „Ce vrei să mănânci?“ „Am poftă de mere“. Mai aveam niște mărunțiș prin casă și am coborât repede până la piața care era la trei minute de mine.

Când ești după o noapte de sex, ai un aer din ăsta relaxat, sigur pe tine, a dispărut presiunea. Mai glu-meț, mai vesel. Probabil că ești și puțin mai fermecător. O chestiune de energie, cu siguranță. După ce am ales un kilogram de mere, mi-a spus: „Să vedeți ce bune sunt. Numai de la mine o să cumpărați de-acum încolo!“. „Nu sunt pentru mine. Le iau pentru altcineva“. „Păcat, asta înseamnă că n-o să vă mai văd“. Atunci am remarcat-o și am văzut că era frumoasă. Îmi zâmbea, și am avut senzația că nu îmi zâmbea ca să vin la ea, să cumpăr și altă dată. Îmi zâmbea mie. „Ce frumoasă ești“, mi-a ieșit fără să vreau din gură. A răs și m-am pierdut cu firea. Pe drum am mâncat un măr. Avea dreptate, era bun. Am mai mâncat unul.

Am revenit a doua zi, dar nu mai era prin piață. Aș fi uitat-o dacă nu aș fi trecut întâmplător, la câteva zile după asta, pe acolo și aș fi văzut-o din nou la tarabă. Aveam bani în buzunar și am luat un kilogram. „Te-am căutat să mai iau mere, dar nu erai pe aici“. Am aflat că vine doar marțea, joia și sâmbăta. Drept urmare, și eu am început marțea, joia și sâmbăta să-mi cumpăr mere. Erau zile în care glumeam, erau zile în care eram emoționat și îmi era greu să-i spun ceva. Începusem să o visez noaptea. Când mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de una care vinde în piață, m-am speriat și nu m-am mai dus. La puțin timp după asta, m-am certat cu Andreea, din cu totul alte motive. Privind în urmă,

îmi dau seama că pe atunci eram un pierde-vară, greu de suportat de o fată atât de dificilă cum era ea. Fără să mă mai simt vinovat, m-am întors la bunul obicei de a cumpăra mere. Când m-a revăzut, mi-a zâmbit. Însă acum nu mai eram la fel de încrezător. Eram din ce în ce mai emoționat, de fiecare dată mă apropiam de taraba ei și mă pierdeam. Mă uitam la ea și zâmbeam. Și ea începuse să fie mai reținută, însă se uita în ochii mei cu o privire fierbinte. În joia în care m-am dus descis să o invit la film, sau într-un bar, să nu mă las măcar până o fac să-mi dea numărul ei de telefon și să-mi spună ceva despre ea, nu mai era. Și nici nu a mai apărut de atunci. Am căutat-o în alte zile. În alte piețe. Nimic.

„Pentru adevărata autoare a acestui bestseller. cu multe mulțumiri. Și cu părerea de rău că nu am fost mai curajos atunci“, i-am scris pe carte. Era a zecea ediție a celei de-a doua cărți scrise de mine, *Arta de a mânca sănătos*. O lansam în acel orașel care avea, în mod spectaculos, o librărie foarte mare. La masa mea le dădeam autografe celor peste o sută de femei care așteptau răbdătoare la rând. Eram obișnuit, știam că femeile mă citesc. Portretul-robot al cititorului meu: femei, puțin peste 40 de ani, cu 10-20 de kilograme mai mult decât ar trebui, studii medii, venituri medii. Și ea luase niște kilograme, dar i-am recunoscut privirea. Eu nu mă îngrășasem, știam sigur că m-a recunoscut. Privirea ei o arăta. S-a întors lângă soțul ei și a ieșit, cu cartea în mână, din librărie.

Războiul sfârșitului galaxiilor

– Totul părea pierdut. Monstrul, plin de bale, indestructibil. Colți mari în gură. Însă Alebardan se concentrează. Își aduce aminte învățăturile Maestrului. Simte Forța. Se încordează și rupe lanțul. Face un salt spectaculos și Goxov ratează mușcătura. Începe o luptă pe viață și pe moarte. Prințul, cu lanțul înfășurat în jurul pumnilor, se luptă cu monstrul. Îi sare în spate și îi cară pumni în cap. Monstrul înțelege că nu e de glumă. Se îmblânzește. Alebardan îi spune la ureche, „hai să scăpăm împreună și o să ne răzbunăm“. Goxov se aruncă în porțile de oțel și le spulberă. Cu prințul în spate, se îndreaptă spre Pădurea Umbroasă. Oamenii Împăratului încearcă să-i urmărească, însă la marginea pădurii nu toți au curaj să intre. Cei care continuă urmărirea sunt atacați de diferite animale înfricoșătoare. Unii îi ajung pe cei doi, dar sunt sfâșiați de colții lui Goxov. Când scapă, fac un plan: Alebardan se hotărăște să unească toate triburile independente împotriva Împăratului. Știe că va fi greu, dar e hotărât să nu renunțe. Galaxia Andromeda trebuie să se scuture de sub jugul tiranului, și numai el poate obține victoria.

Eram varză și mi-era realmente greu să-l urmăresc pe tipul ăsta. Aveam capul dublu, îmi mai era puțin greață. Pumnul de analgezice pe care le luasem nu fusese de prea mare folos. Beam vârtos din suc pe birou, în timp ce ei nici nu se atinseseră de paharele lor. Auzeam ca prin ceață: „Andromeda, Alebardan, flote stelare, șapte sori, Împărat, Almeea, trigimaxi, hezboleri, vortex“. Vortex știam ce este, că doar aveam unul în cap. În mod normal întrerupeam genul ăsta de întâlniri. Nu lăsam pe nimeni să-mi povestească filme, pentru asta erau scenariile. Nu din cauza mahmurelii nu-l întrerupeam, nu dau vina pe asta, nu încerc să mă disculp. Știam că totul se plătește. Trebuia să ascult până la capăt. Fusese atât de plăcut. Nimic nu e mai plăcut decât fututul cu o femeie care iubește. E multă căldură, e multă patimă, e emoție, e dorință.

În general, deși toată lumea mă invidiază și-și doarește să fie în locul meu, e îngrozitor de neplăcut. Sau riscant. E neplăcut pentru că actrițele astea nu se pot abține să joce, și joacă și în pat. Cred că au parte de o șansă și o apucă cu ambele mâini: intri în pat cu Ifigenia, îi săruți sânii Desdemonei, te călărește Sycorax, ai orgasm cu Julieta și pleacă din pat trufașa Elisabeta. Și asta e doar partea neplăcută. Partea riscantă e când o prinzi la început de drum pe una de-asta, frumoasă și ingenuă, care nu-ți spune nimic, și peste trei ani este mare vedetă. Și ghici cui îi poartă ea sentimente de adâncă prețuire. Pe cine va căuta și în gaură de șarpe. Am cunoscut personal victime, i-am avut colegi. Iar eu am prins o trufanda.

– Ultimul cadru este cu ei care se sărută în balconul palatului. Alebardan are coroana regală pe cap. În zare

este un apus frumos, cu multe culori, în special roșu. El îi spune că vrea ca ea să îi facă urmași. Ea îi răspunde că vrea. Camera coboară spre mijlocul ei, *fade in* și *fade out* cu Împăratul. Nu murise. Stă într-o peșteră la lumina focului și, lângă el, vicleanul Trezor. Dacă are succes, lăsăm deschisă o portiță pentru o continuare.

Trebuia să spun ceva.

– Pare interesant. O să mă uit peste scenariu.

Mai datoram două-trei minute. La urma urmei, fusese un transfer. Nu fusese eu în pat. Fusese el. Un mai mult decât el, pentru că atunci îi dăruise, spre deosebire de alte dăți când îi dădea doar dragoste, îi dăruise dragoste cu sacrificiu. Unui lui, care doar întâmplător, în momentul acela, avea trupul meu. Făcuse dragoste pentru el, cu sfâșietoarea conștiință a faptului că el nu va putea să știe niciodată, cu duioșia unei puteri care bărbaților le va fi pururi străină, cu dăruirea pe care numai o femeie o poate oferi. Era penibil povestind filmul lui, însă faptul că ea, în tot acest timp, l-a sorbit din ochi îl salva.

– Avem toată echipa stabilită. Un director de imagine fenomenal. Eu sunt capabil să-l regizez. Am luat premiul II la Festivalul Teatrelor Independente acu' trei ani, cu rolul lui Estragon, deci pot să joc. Ea poate să o joace pe Almeea. Un prieten foarte bun ne-a desenat deja costumele, planetele și extraterestrii.

Îmi zâmbise ușor când a intrat. În rest nu mă băgase în seamă. Mă enervasem puțin, indiferența asta jucată de ea cea atât de dezinhbată, atât de lipsită de tabuuri săptămâna trecută. Acum parcă nici nu existam.

– Ne auzim în două-trei săptămâni. Îl prezint mai sus. Trebuie să vă mărturisesc de la început, SF-urile

nu mai sunt pe val de 2-3 ani. Dacă era un horror la fel de bun, puteam să garantez chiar acum. Dar o să încerc, o să mă zbat.

Mi-a întins dosarul peste birou. Înainte de a ieși, ea s-a uitat la mine. Ceva în privire i-a sclipit. Exact ca în acea noapte. Am deschis dosarul. L-am frunzărit puțin. 120 de pagini de scenariu, scrise cu Times New Roman. Și niște schițe de nave, de costume, de extraterestri. Ceva poze, una cu ei doi în fața unui garaj.

Am aruncat dosarul în coșul de gunoi.

Marele Pârjol

Prima dată i-am văzut piciorul după o piatră. Se ascunsese destul de bine, dar nu îndeajuns. M-am apropiat încet și am privit-o cum doarme. Avea destulă carne pe ea. Era încă tânără, o raritate. Dacă lumea ar fi fost mai bună, mai înțeleaptă, cele ca ea ar fi fost respectate, adulate, zeificate, ținute în puf, și ar fi făcut copiii salvării speciei. Însă nu trăim într-o lume atât de înțeleaptă.

Mă uitam la ea și salivam. Una dintre prostiile de dinainte, pe care o crezusem adevărată și pe care viața mi-o confirmase că nu e ca-n filme, fusese domnia violului. În toate filmele postapocaliptice văzute, femeile ca ea erau violate non-stop, întâlnirea noastră ar fi fost urmată de o scenă de sex dur, violent. E drept că, în filmele alea, te puteai hrăni cu conserve din supermarketuri o eternitate. În niciunul dintre filmele alea nu era vorba de Marele Pârjol și de foamea de după. Ar fi fost o prostie să îmi consum puțină energie într-un act sexual. Apăru un nor mare. Știam că trebuie să se trezească destul de repede, în câteva minute temperatura va scădea cu câteva grade. Dacă voiam să nu-mi pierd energia într-o luptă, ar fi trebuit să mă

grăbesc. Mi-am dat jos ochelarii, ochelarii aceia care erau marea mea avere, fără ei ar fi trebuit să stau ca ea, ascuns în umbră, cu ochii închiși ca să nu-mi ard retina, așteptând norii ca să mă pot muta dintr-un loc în altul, sau sperând că nu voi fi găsit de altul care are ochelari. Alternanța asta de soare gol și fierbinte, atât de periculos pentru ochi, și răcoarea norului sau bezna nopții erau primele lucruri care te făceau să-ți pierzi mințile. Frigul a trezit-o. M-a văzut și de undeva a scos un cuțit imens, aproape o sabie. Ne-am uitat unul în ochii celuilalt. I-am spus că n-o să-i fac nimic. Într-un târziu m-a crezut și de-atunci, de patru nopți deja, umblăm împreună.

Altă prostie în care am crezut pe vremuri. Că, dacă se întâmplă așa ceva, marele reset, o să ai un plan și un țel la un moment dat. Să construiești o nouă civilizație, mai bună, de ce nu, sau să îți alegi o țintă și să te îndrepti către ea: te duci spre mare, unde întemeiezi un orașel, sau te duci în vârful unui munte unde construiești o fortăreață care să te protejeze și unde să o iei de la capăt. De fapt, umbli brambura, de multe ori în cerc, încercând să găsești mâncare și să te ferești de grupuri. Nu știi nimic despre nimeni, întâlnirile cu alții sunt fatale: dacă sunt mai puternici, te mănâncă, dacă sunt mai slabi, ai câștigat o săptămână de liniște în stomac. Dacă dai de un loc cu iarbă, îți faci provizii și pleci repede. Cum l-ai văzut tu, așa or să-l vadă și alții. Cu cât trece timpul, cu atât supraviețuitorii sunt mai puternici decât tine sau mai vicleni, cu strategii din ce în ce mai bine puse la punct.

Puținele provizii de iarbă și gândaci pe care le aveam fiecare dintre noi ni se terminaseră, când am

găsit Locul. Era ascuns de o vale și probabil că asta explica de ce eram primii. Ne simțeam ca în peștera lui Ali-Baba. Casa nu mai rămăsese în picioare, doar două ziduri care formau un colț. Ici-colo mai era niște iarbă, și speram să găsim gândaci. Însă exista o piscină interioară căreia am reușit, după multă strădanie, să-i desfacem acoperișul, și în ea mai era destulă apă. Și o pivniță. În care foștii proprietari depozitaseră lucruri pe care nu le foloseau în mod curent. Haine, unelte, electronice vechi. Din păcate, după ce am căutat peste tot, am găsit doar două conserve, una umflată – știam ce pățim dacă o mâncăm –, alta care arăta OK. Am mai găsit vinuri. Și mai vechi decât erau în ziua Pârjolului. Am mâncat conserva. Ne-am spălat și ne-am schimbat hainele cu unele curate. M-am bărbierit. Era aproape ca pe vremuri și m-a cuprins nostalgia. Uitasem cum era pe vremuri. Visam noaptea că nu s-a întâmplat nimic, noaptea visam orașe pline, discoteci, restaurante, mese îmbelșugate, prieteni de-altădată. Visam că fac sex. Însă, când eram treaz, mi-era din ce în ce mai greu să-mi aduc aminte. De multe ori, regretam că nu aveam o fotografie de pe vremuri, la care să mă uit ca la o iconă.

Așa că nu a fost greu să ne vină idea, când am găsit polaroidul. Existau și două hârtii sigilate. Câte o poză pentru fiecare, dacă găsim și baterii care să mai funcționeze. Le-am găsit. Până să alegem locul pozei, a venit noaptea. Era riscant, dar am hotărât să dormim o noapte acolo. Dimineața am mai făcut o baie. Ne-am hotărât să nu facem poză cu piscina. Oricum am fi ales cadrul, s-ar fi văzut cum arată. Am ales zidurile rămase în picioare, mai ales pentru că era și niște iederă încă